

Barcelona, 5 de gener de 2012

ANY V. núm. **152**

"Nous horitzons per a la missió de l'Església en un nou context. L'aportació de la Vida Religiosa"

La Fundació Claret i l'URC organitzen una conferència del **P. Josep M. Abella i Batlle**, Superior General dels Missioners Claretians i Vicepresident de la USG (Unió de Superiors Generals) amb el títol: **"Nous horitzons per a la missió de l'Església en un nou context. L'aportació de la Vida Religiosa"**. Entrada lliure.

Lloc Sala Pere Casaldàliga – Llibreria Claret
Dia 18 de gener, dimecres
Hora 19,30

La Generalitat de Catalunya reconeix la trajectòria de Teresa Losada, religiosa Franciscana Missionera de Maria, en favor de la integració de les persones immigrades

Conseller Cleries: "Teresa Losada és un referent a l'hora de parlar de determinats valors com la solidaritat, la convivència i la dedicació"

- **La Generalitat de Catalunya reconeix la trajectòria de Teresa Losada en favor de la integració de les persones immigrades**
- **La religiosa d'origen gallec, especialitzada en el món àrab i l'Islam, promou des de fa més de trenta anys la inserció sociolaboral de la immigració musulmana a Catalunya**

El Departament de Benestar Social i Família, a través de la Direcció General per a la Immigració, ha celebrat aquesta tarda l'acte institucional del Dia Internacional del Migrant, que té lloc cada 18 de desembre. Durant la celebració d'enguany s'ha homenatjat la religiosa d'origen gallec Teresa Losada per la seva trajectòria professional i cívica. Resident a Sant Vicenç dels Horts (Baix Llobregat) des de fa més de trenta anys és fundadora de la Fundació Bayt-Al-Thaqafa i, entre d'altres, ha estat consultora del Vaticà per al diàleg interreligiós amb l'Islam.

La Generalitat de Catalunya ha volgut reconèixer així la tasca de Losada en favor de la integració i la inserció sociolaboral de la immigració musulmana a Catalunya, especialment a través de la Fundació amb seu al carrer Princesa de Barcelona i a Sant Vicenç dels Horts, d'on és filla adoptiva des de 2001 per acord del consistori. També va rebre la Creu de Sant Jordi l'any 2002, entre molts altres guardons i distincions.

El conseller de Benestar Social i Família, Josep Lluís Cleries, ha lliurat una placa de reconeixement a la religiosa per haver contribuït a fer de Catalunya una societat més justa i cohesionada. Durant el discurs de cloenda, Cleries ha destacat que **“des del Govern de la Generalitat volem impulsar un Pla Nacional de Valors, en aquest aspecte Teresa Losada és un referent. Per parlar de valors com la solidaritat, la convivència i la dedicació, només cal dir: mireu la Teresa”**.

Durant l'acte, que ha tingut lloc al Palau Centelles de Barcelona, el conseller Cleries ha destacat que **“celebrem el Dia del Migrant reconeixent una persona que ha passat de la teoria al compromís i a l'acció”**. El conseller ha insistit que Losada **“ha treballat per una societat d'igualtat de drets i d'igualtat d'oportunitats”**. Josep

Lluís Cleries ha recordat que **“vaig conèixer la Teresa als anys 90 quan ja era un referent. Ha treballat des de la senzillesa, la constància i la constant presència”**.

El conseller ha destacat també que **“el Pacte Nacional per a la Immigració és també un bon referent per fer junts el camí, per això és bo que ara s'hi hagin sumat noves entitats. La integració a Catalunya vol dir formar part del país sense haver de renunciar a les arrels, la cultura, ni la llengua pròpia. Així ho ha dit també la Teresa quan es referia que el coneixement d'altres religions ens fa aprofundir en la nostra pròpia”**.

A l'acte també han intervingut l'homenatjada, a més del director general per a la Immigració, Xavier Bosch; l'alcalde de Sant Vicenç dels Horts, Oriol Junqueras; i la tinent d'alcalde i regidora de Qualitat de Vida, Igualtat i Esports de l'Ajuntament de Barcelona, Maite Fandos.

Per acabar, el conseller Cleries ha destacat que **“quan parlem d'immigració el gran valor, més enllà de la tolerància, és el respecte mutu de les cultures i dels costums”**.

La celebració ha acabat amb una actuació musical a càrrec dels joves i infants de l'entitat Ribermúsica, que treballa al districte de Ciutat Vella de Barcelona.

Biografia de Teresa Losada

Teresa Losada Campo (Lugo, Galícia, 1943) és una filòloga i religiosa franciscana Missionera de Maria resident a Sant Vicenç dels Horts, doctorada en Filologia Semítica (especialitat Àrab-Islam) per la Universitat de Barcelona. El 1974 va crear la Fundació Bayt-Al-Thaqafa (Casa de la Cultura, en àrab): associació amb seu a Barcelona i Sant Vicenç dels Horts que té com a objectiu ajudar a les persones immigrades àrabs residents a Catalunya per aconseguir la seva inserció social. La mateixa entitat organitza activitats per a l'alfabetització, cursos de promoció

de la dona i de formació professional, així com activitats de suport a la llengua i la cultura àrab.

Amb certificat d'àrab literari per la Universitat de la Sorbona a París, va ser adjunta a la Càtedra d'àrab i professora de llengua i literatura àrab a la Universitat de Barcelona de 1970 a 1977, any en què abandona la docència universitària per dedicar-se de ple al món de la immigració arabomusulmana.

L'any 2000 va ser nomenada consultora del Consell Pontifici per al Diàleg Interreligiós del Vaticà per a les relacions amb els musulmans i el 2002 va rebre la Creu de Sant Jordi. Des de 2001, per acord del consistori, és filla adoptiva de Sant Vicenç dels Horts. Entre d'altres, el 2005 va ser nomenada membre del consell social del Síndic de Greuges i ha

col·laborat també amb la Càtedra d'Immigració, Drets i Ciutadania de la Universitat de Girona.

Dia Internacional del Migrant

La celebració del Dia Internacional del Migrant té el seu origen en la resolució de l'ONU acordada en Assemblea General del dia 18 de desembre de 1990, per la qual es va adoptar la Convenció sobre la Protecció dels Drets de tots els Treballadors Migrants i de llurs familiars.

Aquesta Convenció, que representa un dels instruments de reconeixement i garantia de drets més importants per a persones immigrades, en l'actualitat no ha estat ratificada per cap dels estats de la Unió Europea. Pel que fa a l'Estat espanyol, s'han formulat moltes peticions demanant aquesta ratificació, de forma reiterada, des de diferents entitats i institucions internacionals, europees i nacionals, incloent-hi dues resolucions.

Intervenció de la germana Teresa Losada

Honorable Conseller
Il·lustríssima Tinent d'Alcalde
Excel·lentíssim Alcalde de Sant Vicenç dels Horts
Sr. Director General d'Immigració
Regidors de l'Ajuntament de Sant Vicenç dels Horts
Amics i amigues

Vull agrair a la Generalitat de Catalunya i a l'Ajuntament de Barcelona aquest homenatge.

I us ho agraeixo no només pel que implica d'afecte i gratitud, sinó pel RECONeixEMENT que a través d'aquest acte feu a l'home i a la dona immigrant.

Des de la Fundació Bayt al-Thaqafa sempre hem procurat que la convivència sigui el pilar sobre el que es fonamenti la nostra actuació. Hem volgut oferir acollida i obertura, ser un espai de dignitat, d'inclusió i de reciprocitat... Som somiadors d'un espai verd per a tothom on arrelin les plantes del dia de demà, més enllà de les nostres expectatives.

Necessitem construir un nou entorn empàtic i cordial a les migracions per entendre que anuncien una nova civilització. Hem de ser capaços de superar la perspectiva dels "de fora" i "els de dintre" i veure'ns a com un "nosaltres" amb un destí compartit.

Unes ciutats multiculturals com Barcelona i Sant Vicenç dels Horts no poden ser trencaclosques; han de ser espais de ciutadania i de convivència, on tothom trobi les

condicions adequades per al seu desenvolupament personal, i puguin gaudir d'una situació d'igualtat de drets, d'oportunitats i de responsabilitats que generin sentiments de pertinença a una mateixa comunitat social i política.

Moltes gràcies,

Dos textos extraïdos de escrits de Teresa Losada

Las migraciones están haciendo un aporte sustancial a la recreación del concepto de solidaridad. Solo en el encuentro con personas se produce la transformación. En contacto con ellos sabemos que hay múltiples cantos, comidas variadas, sensibilidades diferentes y modos de ver la vida. La convivencia hace estrellar definitivamente la

estrechez de miras y el egoísmo doméstico para abrirnos a un espacio humano en donde habitar junto a los otros que ya son nuestros y irremisiblemente todos somos nosotros. Eso es lo que anhelamos ser con los demás, algo más que islas, tender puentes entre las diferentes sensibilidades, condiciones, hábitos, ideologías y religiones, porque lo que en verdad nos une no es otra cosa que el afecto y el reconocimiento .

El proceso migratorio está hoy al borde del acantilado y requiere transitar ya desde ahora otras rutas para convertir este presente en el germen de otra historia. Detrás de cada inmigrante hay sueños que necesitamos todos para vivir dignamente; con ellos viajan culturas, civilizaciones y religiones que amplían las oportunidades vitales de todos. Avanzando en la convivencia nos daremos cuenta que somos como los icebergs que tienen tres cuartas partes de su densidad vital debajo del agua. Hay mucho que descubrir, abrir otros ojos para ver lo que no se ve y otros oídos para escuchar otras melodías.

Teresa Losada: “Veig la mort sense cap por”

(Jordi Llisterra
CatalunyaReligio.cat – 18.12.2011).

És doctora en semítiques i als anys 60 va deixar una brillant carrera acadèmica a la Universitat de Barcelona per anar a viure al costat dels immigrants musulmans. Amb dues religioses més al matí anaven a netejar a una fàbrica i la resta de dia el compartien amb les famílies immigrades. És un tema sense futur, li deien.

Així, durant més de quaranta anys aquesta religiosa Franciscana Missionera de Maria ha estat el referent en el diàleg amb l'Islam i en l'atenció a les comunitats musulmanes de Catalunya.

La fortalesa que ha tingut en aquest treball, Teresa Losada ara la demostra també davant d'un càncer avançat: **“S'ha acabat, però esperant a Déu que et vindrà a acollir. Si t'arriba una cosa d'aquestes t'ajudarà a fer un gran salt, perquè és Déu”**. Així, parla de la mort sense

cap por, diu que “**Déu no pot abandonar ningú**” i que “**és important acostumar-se a assumir que el cicle vital es pot acabar en qualsevol moment**”.

Ho explica en aquesta entrevista gravada al **Centre Bayt Al-Thaqafa** (Casa de la Cultura) que va fundar el 1974 i que té seu a Barcelona i Sant Vicenç dels Horts. Actualment és una fundació formada per les **Germanes Franciscanes Missioneres de Maria i l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Deú**. Hi passen més 4.000 persones a l'any de gairebé 30 nacionalitats diferents. Per rebre ajuda però també per obrir noves relacions i experiències de diàleg: “**Com més aprofundeixes en altres religions més arribes al fons de la teva**”.

Teresa Losada (Lugo, 1943) va ser consultora del Consell Pontifici per al Diàleg Interreligiós de la Santa Seu i el 2002 va rebre la Creu de Sant Jordi. Aquest dilluns (19 de desembre) li fan un homenatge a les 7 de la tarda al Palau Centelles de Barcelona dins de l'acte institucional del dia del migrant.

Cristianisme i Justícia adverteix del risc de fractura social si no es busquen solucions més justes a la crisi

El centre d'estudis, en la seva declaració de final d'any (nota de premsa – 28.12.2011), alerta del risc de fractura social si les retallades segueixen agreujant la pobresa. Al mateix temps destaca transformacions positives i esperançadores que poden ajudar a construir un model de societat més just i sensible als més vulnerables

El centre d'estudis **Cristianisme i Justícia**, impulsat per la **Companyia de Jesús** a Catalunya, acaba de presentar la seva reflexió de final d'any. Amb el títol “**Noves cruïlles, nous signes d'esperança**”, el text assenjala tan els punts que considera més preocupants de l'actual situació econòmica i social com alguns signes d'esperança que haurien d'ajudar-nos a superar aquest difícil moment.

El document adverteix que “**una part important de la societat està pagant injustament la factura de la crisi**”, configurant un “**escenari de més pobresa i desigualtat**” que ens condueix a un risc de fractura social. Cristianisme i Justícia demana que es considerin altres formes de sortir de la crisi, més enllà del discurs dominant.

Les darreres retallades i les que es produeixin els propers mesos “**no fan més que agreujar el drama social**”, assegura el text, que es pregunta si hem d'acceptar un model social que expulsa una part significativa de la seva població per no poder seguir el ritme pautat pels poders econòmics. Tot i defensant un model de vida fomentat en valors com l'austeritat, la reflexió de CJ nega que en nom de l'austeritat es puguin retallar serveis públics que serveixen per garantir determinats drets socials.

Cristianisme i Justícia també assenjala la crisi de la política, que, sotmesa al poder financer i al dels mercats, no aconsegueix consolidar institucions capaces de regular i controlar aquests mercats. En l'escenari internacional, preocupa la crisi del deute, que ha fet trontollar els fonaments de la Unió Europea, i el món multipolar emergent, que planteja grans reptes com la democràcia, el medi ambient i la redistribució de la riquesa.

Centre d'estudis

Cristianisme i Justícia

Fundació Lluís Espinal

Amb aquestes cruïlles, el text apunta signes d'esperança que s'han produït aquest any. Concretament són l'anunci de **la fi d'ETA**, les **"primaveres àrabs"**, el **fenomen del 15-M** com a despertar ciutadà davant la situació política i econòmica, i l'**augment de formes d'organització econòmica molt més democràtiques, sostenibles i justes** com la banca ètica, el cooperativisme, el consum responsable o el comerç just.

Cristianisme i Justícia conclou la seva declaració amb la formulació d'alguns desitjos, que sorgeixen tant de l'anàlisi de la realitat com dels valors que defensa i promou aquesta institució. En primer lloc, **"que les reflexions i decisions polítiques es prenguin sempre des dels sectors més vulnerables i no en contra d'aquests"**, ja que l'augment de les desigualtats pot portar-nos a un escenari de fractura social.

En segon lloc **"que s'aconsegueixi anar més enllà de la "solució única" que, segons sembla, només passa per la retallada de serveis públics.** I finalment, **"que el 2012 sigui una oportunitat per a construir, des de les diverses instàncies, un model de societat més fratern, just i equitatiu"**.

- [Descarregar document "Noves cruïlles, nous signes d'esperança" \(PDF\)](#)
- Segueix què es diu sobre aquesta reflexió al twitter amb el hashtag [#reflexioCJ](#)

Més informació sobre Cristianisme i Justícia: a la nova pàgina web www.cristianismeijusticia.net i al [dossier de premsa de CJ](#)

Benet XVI: "Educar els joves en la justícia i la pau"

MISSATGE DE SA SANTEDAT BENET XVI PER A LA CELEBRACIÓ DE LA XLV JORNADA MUNDIAL DE LA PAU • 1 de gener de 2012

1. El començament d'un any nou, do de Déu a la humanitat, és una invitació a desitjar a tothom, amb molta confiança i afecte, que aquest temps que tenim per davant estigui marcat per la justícia i la pau.

Amb quina actitud hem de mirar el nou any? En el salm 130 trobem una imatge molt bonica. El salmista diu que l'home de fe espera el Senyor «més que els sentinelles el matí» (v. 6), l'espera amb una esperança sòlida, perquè sap que portarà llum, misericòrdia, salvació. Aquesta espera neix de l'experiència del poble escollit, el qual reconeix que Déu l'ha educat per mirar el món en la seva veritat i no deixar-se abatere per les tribulacions.

Us invito a obrir l'any 2012 amb aquesta actitud de confiança. És cert que l'any que acaba ha augmentat el sentiment de frustració per raó de la crisi que aclapara la societat, el món del treball i l'economia; una crisi les arrels de la qual són sobretot culturals i antropològiques. Sembla com si un mantell de foscor hagués descendit sobre el nostre temps i no deixés veure amb claredat la llum del dia.

En aquesta foscor, però, el cor de l'home no cessa d'esperar el matí de què parla el salmista. Això es percep de manera especialment viva i visible en els joves, i per aquesta raó m'adreço a ells tenint en compte l'aportació que poden oferir —i així ho han de fer— a la societat. Així doncs, voldria presentar el Missatge per a la XLV Jornada Mundial de la Pau en una perspectiva educativa: «Educar els joves en la justícia i la pau», convençuts que ells, amb el seu entusiasme i el seu impuls cap als ideals, poden oferir al món una nova esperança.

El meu missatge es dirigeix també als pares, a les famílies i a tots els estaments educatius i formatius, així com als responsables en els diferents àmbits de la vida religiosa, social, política, econòmica, cultural i de la comunicació. Prestar atenció al món juvenil, saber-lo escoltar i valorar, no és només una oportunitat, sinó un deure primer de tota la societat, per a la construcció d'un futur de justícia i de pau.

S'ha de transmetre als joves l'estimació pel valor positiu de la vida, suscitant en ells el desig de «gastar-la» al servei del bé. Aquest és un deure en el qual tots estem compromesos en primera persona.

Les preocupacions manifestades en aquests últims temps per molts joves a diferents regions del món expressen el desig de mirar el futur amb una esperança raonada. En l'actualitat, són molts els aspectes que els preocupen: el desig de rebre una formació que els prepari amb més profunditat a afrontar la realitat, la dificultat de formar una família i trobar un lloc estable de treball, la capacitat efectiva de contribuir en el món de la política, de la cultura i de l'economia, per a edificar una societat amb un rostre més humà i solidari...

És important que aquests llevats, i l'impuls idealista que contenen, trobin l'atenció justa en tots els sectors de la societat. L'Església mira els joves amb esperança, confia en ells i els anima a cercar la veritat, a defensar el bé comú, a tenir una perspectiva oberta sobre el món i ulls capaços de veure «coses noves» (cf. Is 42,9.48,6).

Els responsables de l'educació

2. L'educació és l'aventura més fascinant i difícil de la vida. Educar —que ve d'*educere* en llatí— significa conduir fora d'ells mateixos per introduir-los en la realitat, cap a una plenitud que fa créixer la persona. Aquest procés es nodreix de l'encontre de dues llibertats, la de l'adult i la del jove. Requereix la responsabilitat del deixeble, que ha d'estar obert a deixar-se guiar cap al coneixement de la realitat, i la de l'educador, que ha d'estar disposat a donar-se a ell mateix. Per això, els testimonis autèntics, i no simples dispensadors de regles o informacions, són més necessaris que mai; testimonis que sàpiguen veure més enllà que els altres, perquè la seva vida comprèn espais més amplis. El testimoni és el primer a viure el camí que es proposa.

Quins són els llocs on madura una vertadera educació en la pau i en la justícia? Per damunt de tot la família, ja que els pares són els primers educadors. La família és la cèl·lula originària de la societat. «En la família és on els fills aprenen els valors humans i cristians que permeten una convivència constructiva i pacífica. En la família és on s'aprèn la solidaritat entre les generacions, el respecte de les regles, el perdó i l'acolliment de l'altre.»¹ És la primera escola on es rep educació per a la justícia i la pau.

Vivim en un món on la família, i també la vida mateixa, es veuen constantment amenaçades i, a vegades, destrossades. Unes condicions de treball sovint poc conciliables amb les responsabilitats familiars, la preocupació pel futur, els ritmes de vida frenètics, l'emigració a la recerca d'una manutenció adequada, conformant-se a vegades amb la simple supervivència, acaben per fer difícil la possibilitat d'assegurar als fills un dels béns més preciosos: la presència dels pares, una presència que els permeti cada cop més compartir el camí amb ells, per a poder-los transmetre aquesta experiència i cúmul de certes que s'adquireixen amb els anys, i que només es poden comunicar passant junts el temps. Vull dir als pares que no es desanimin. Que exhortin amb l'exemple de la seva vida els fills a posar l'esperança per damunt de tot en Déu, l'únic del qual brolla justícia i pau autèntiques.

¹ Discurs als Administradors de la Regió del Laci, de l'Ajuntament i de la província de Roma (14 gener 2011), *L'Osservatore Romano*, ed. en llengua espanyola (23 gener 2011), 3.

Voldria dirigir-me també als responsables de les institucions dedicades a l'educació: que vetllin amb gran sentit de responsabilitat perquè es respecti i valori en qualsevol circumstància la dignitat de cada persona. Que es preocupin que cada jove pugui descobrir la seva vocació, acompanyant-lo mentre fa fructificar els dons que el Senyor li ha concedit. Que assegurin a les famílies que els seus fills puguin tenir un camí formatiu que no contrasti amb la seva consciència i principis religiosos.

Que tot l'ambient educatiu sigui un lloc d'obertura a l'altre i al transcendent; lloc de diàleg, de cohesió i d'escolta, en el qual el jove se senti valorat en les pròpies potencialitats i riquesa interior, i aprengui a apreciar els germans. Que ensenyi a assaborir l'alegria que brota de viure dia a dia la caritat i la compassió pel proïsme, i de participar activament en la construcció d'una societat més humana i fraterna.

Em dirigeixo també als responsables polítics, demanant-los que ajudin concretament les famílies i institucions educatives a exercir el seu dret-deure d'educar. Mai no ha de mancar una ajuda adequada a la maternitat i a la paternitat. Que s'esforcin perquè a ningú no se li negui el dret a la instrucció i perquè les famílies puguin escollir lliurement les estructures educatives que considerin més adequades per al bé dels seus fills. Que treballin per a afavorir el reagrupament de les famílies dividides per la necessitat de trobar mitjans de subsistència. Que ofereixin als joves una imatge neta de la política, com a veritable servei al bé de tots.

No puc deixar de fer una crida, a més, al món dels mitjans de comunicació, perquè facin la seva aportació educativa. En la societat actual, els mitjans de comunicació de massa tenen un paper particular: no sols informen, sinó que també formen l'esperit dels seus destinataris i, per tant, poden fer una aportació notable a l'educació dels joves. És important tenir present que els llaços entre educació i comunicació són molt estrets: en efecte, l'educació es produeix mitjançant la comunicació, que influeix positivament o negativament en la formació de la persona.

També els joves han de tenir el valor de viure sobretot ells mateixos el que demanen als qui són al seu voltant. Els correspon una gran responsabilitat: que tinguin la força d'utilitzar bé i conscientment la llibertat. També ells són responsables de la seva educació i formació en la justícia i la pau.

Educar en la veritat i en la llibertat

3. Sant Agustí es preguntava: «Quid enim fortius desiderat anima quam veritatem?» 'Estima alguna cosa l'ànima amb més ardor que la veritat?'² El rostre humà d'una societat depèn molt de la contribució de l'educació a mantenir viva aquesta qüestió indefugible. En efecte, l'educació persegueix la formació integral de la persona, inclosa la dimensió moral i espiritual de l'ésser, amb vista al seu fi últim i al bé de la societat de la qual és membre. Per això, per a educar en la veritat és necessari saber sobretot qui és la persona humana, conèixer-ne la naturalesa. Contemplant la realitat que l'envolta, el salmista reflexiona: «Quan miro el cel que han creat les teves mans, la lluna i els estels que hi has posat, jo em dic: «Què és l'home, perquè te'n recordis? Què és un mortal, perquè el tinguis present?» (Sl 8,4-5). Aquesta és la qüestió fonamental que cal plantejar-se: Qui és l'home? L'home és un ésser que té en el seu cor una set d'infinít, una set de veritat —no parcial, sinó capaç d'explicar el sentit de la vida— perquè ha estat creat a imatge i semblança de Déu. Així doncs, reconèixer amb gratitud la vida com un do inestimable porta a descobrir la pròpia dignitat profunda i la inviolabilitat de tota persona. Per això, la primera educació consisteix a aprendre a reconèixer en l'home la imatge del Creador i, per consegüent, a tenir un respecte profund per cada ésser humà i ajudar els altres a portar una vida conforme a aquesta altíssima dignitat. Mai no podem oblidar

² Comentari a l'Evangeli de Sant Joan, 26,5.

que «l'autèntic desenvolupament de l'home concerneix de manera unitària la totalitat de la persona en totes les seves dimensions»,³ inclosa la transcendent, i que no es pot sacrificar la persona per a obtenir un bé particular, ja sigui econòmic o social, individual o col·lectiu.

Només en la relació amb Déu comprèn també l'home el significat de la pròpia llibertat. I és comesa de l'educació formar en l'autèntica llibertat, la qual no és l'absència de vincles o el domini del lliure albir, no és l'absolutisme del jo. L'home que creu ser absolut, no dependre de res ni de ningú, que pot fer tot el que li passa pel cap, acaba per contradir la veritat del propi ésser, i perd la llibertat. Contràriament, l'home és un ésser relacional, que viu en relació amb els altres i, sobretot, amb Déu. L'autèntica llibertat mai no es pot aconseguir allunyant-se d'ell. La llibertat és un valor preciós, però delicat; se la pot entendre i utilitzar malament. «En l'actualitat, un obstacle particularment insidiós per a l'obra educativa és la presència massiva, en la nostra societat i cultura, del relativisme, que, com que no reconeix res com a definitiu, deixa com a última mesura només el propi jo amb els seus capricis; i, sota l'aparença de la llibertat, es transforma per a cadascú en una presó, perquè separa l'un de l'altre, deixant cadascú tancat dins el seu propi "jo". Per consegüent, dins aquest horitzó relativista no és possible una autèntica educació, perquè sense la llum de la veritat, abans o després, tota persona queda condemnada a dubtar de la bondat de la seva vida mateixa i de les relacions que la constitueixen, de la validesa del seu esforç per a construir amb els altres quelcom en comú.»⁴

Per a exercir la pròpia llibertat, l'home ha de superar per tant l'horitzó del relativisme i conèixer la veritat sobre ell mateix i sobre el bé i el mal. En el més íntim de la consciència l'home descobreix una llei que ell no es dona a si mateix, sinó a la qual ha d'obeir i la veu de la qual el crida a estimar, a fer el bé i fugir del mal, a assumir la responsabilitat del bé que ha fet i del mal que ha comès.⁵ Per això, l'exercici de la llibertat està íntimament relacionat amb la llei moral natural, que té un caràcter universal, expressa la dignitat de tota la persona, assenta la base dels seus drets i deures fonamentals i, per tant, en última anàlisi, de la convivència justa i pacífica entre les persones.

L'ús recte de la llibertat és, doncs, central en la promoció de la justícia i la pau, que requereixen el respecte cap a un mateix i cap a l'altre, encara que es distancii de la pròpia forma de ser i de viure. D'aquesta actitud brollen els elements sense els quals la pau i la justícia es queden en paraules sense contingut: la confiança recíproca, la capacitat d'establir un diàleg constructiu, la possibilitat del perdó, que tantes vegades es voldria obtenir però que costa de concedir, la caritat recíproca, la compassió cap als més febles, així com la disponibilitat per al sacrifici.

Educar en la justícia

4. En el nostre món, en el qual el valor de la persona, de la seva dignitat i dels seus drets, més enllà de les declaracions d'intencions, està seriosament amenaçat per la tendència estesa a recórrer exclusivament als criteris d'utilitat, del benefici i del tenir, és important no separar el concepte de justícia de les seves arrels transcendents. La justícia, en efecte, no és una simple convenció humana, ja que el que és just no està determinat originàriament per la llei positiva, sinó per la identitat profunda de l'ésser humà. La visió integral de l'home és el que permet no caure en una concepció contractualista de la justícia i obrir també per a ella l'horitzó de la solidaritat i de l'amor.⁶

³ Carta encíclica *Caritas in veritate* (29 juny 2009), 11: AAS 101 (2009), 648; cf. Pau VI, Carta encíclica *Populorum progressio* (26 març 1967), 14: AAS 59 (1967), 264.

⁴ Discurs en la cerimònia d'obertura de l'Assemblea eclesial de la diòcesi de Roma (6 juny 2005): AAS 97 (2005), 816.

⁵ Cf. Concili ecumènic Vaticà II, Constitució pastoral *Gaudium et spes*, 16.

⁶ Cf. Discurs al Bundestag (Berlín, 22 setembre 2011): *L'Osservatore Romano*, ed. en llengua espanyola (25 setembre 2011), 6-7.

No podem ignorar que certs corrents de la cultura moderna, sostinguda per principis econòmics racionalistes i individualistes, han sostret al concepte de justícia les seves arrels transcendents, separant-lo de la caritat i la solidaritat: «La “ciutat de l’home” no es promou només amb relacions de drets i deures sinó, abans i més encara, amb relacions de gratuïtat, de misericòrdia i de comunió. La caritat manifesta sempre l’amor de Déu també en les relacions humanes, atorgant valor teològic i salvador a tot compromís per la justícia en el món.»⁷

«Feliços els qui tenen fam i set de ser justos, perquè seran saciats» (Mt 5,6). Seran saciats perquè tenen fam i set de relacions rectes amb Déu, amb ells mateixos, amb els seus germans i germanes i amb tota la creació.

Educar en la pau

5. «La pau no és solament absència de guerra i no es limita a assegurar l’equilibri entre forces adverses. No es pot tenir pau a la terra sense la salvaguarda dels béns de les persones, la lliure comunicació entre els éssers humans, el respecte

de la dignitat de les persones i dels pobles i la pràctica assídua de la fraternitat.»⁸ La pau és fruit de la justícia i efecte de la caritat. I és per damunt de tot do de Déu. Els cristians creiem que Crist és la nostra pau veritable: en ell, en la seva creu, Déu ha reconciliat amb ell el món i ha destruït les barreres que ens separaven els uns dels altres (cf. Ef 2,14-18); en ell hi ha una única família reconciliada en l’amor.

Però la pau no és només un do que es rep, sinó també una obra que s’ha de construir. Per a ser veritablement constructors de la pau, hem de ser educats en la compassió, la solidaritat, la col·laboració, la fraternitat; hem de ser actius dins les comunitats i atents a despertar les consciències sobre les qüestions nacionals i internacionals, així com sobre la importància de cercar maneres adequades de redistribució de la riquesa, de promoció del creixement, de la cooperació al desenvolupament i de la resolució dels conflictes. «Feliços els qui treballen per la pau, perquè seran anomenats fills de Déu» (Mt 5,9).

La pau per a tots neix de la justícia de cadascú i ningú no pot eludir aquest compromís essencial de promoure la justícia, d’acord amb les pròpies competències i responsabilitats. Invito de manera particular els joves, que mantenen sempre viva la tensió envers els ideals, a tenir la paciència i constància de cercar la justícia i la pau, de conrear el gust pel que és just i veritable, encara que això pugui comportar sacrifici i anar a contracorrent.

Aixecar els ulls a Déu

6. Davant el difícil desafiament que suposa recórrer la via de la justícia i de la pau, podem sentir-nos temptats de preguntar-nos com el salmista: «Alço els ulls a les muntanyes: d’on em vindrà l’ajuda?» (Sal 121,1).

Vull dir amb força a tots, i particularment als joves: «No són les ideologies allò que salva el món, sinó només dirigir la mirada al Déu vivent, que és el nostre creador, el garant de la nostra llibertat, el garant del que és realment bo i autèntic [...], mirar Déu, que és la mesura del que és just i, al mateix temps, és l’amor etern. I què pot salvar-nos sinó l’amor?»⁹ L’amor es complau en la veritat, és la força que ens fa capaços de comprometre’ns amb la veritat, la

⁷ Carta encíclica *Caritas in veritate* (29 juny 2009), 6: AAS 101 (2009), 644-645.

⁸ *Catecisme de l’Església catòlica*, 2304.

⁹ Vetlla de pregària amb els joves (Colònia, 20 agost 2005): AAS 97 (2005), 885-886.

justícia, la pau, perquè tot ho excusa, tot ho creu, tot ho espera, tot ho suporta (cf. 1Co 13,1-13).

Estimats joves, vosaltres sou un do preciós per a la societat. No us deixeu vèncer pel desànim davant les dificultats i no us lliureu a les falses solucions, que ben sovint es presenten com el camí més fàcil per a superar els problemes. No tingueu por de comprometre-us, de fer front a l'esforç i al sacrifici, d'elegir els camins que requereixen fidelitat i constància, humilitat i dedicació. Viviu amb confiança la vostra joventut i aquests desitjos profunds de felicitat, de veritat, de bellesa i d'amor veritable que experimenteu. Viviu amb intensitat aquesta etapa de la vostra vida tan rica i plena d'entusiasme.

Sigueu conscients que vosaltres sou un exemple i estímul per als adults, i ho sereu com més us esforceu per a superar les injustícies i la corrupció, com més desitgeu un futur millor i us comprometeu a construir-lo. Sigueu conscients de les vostres capacitats i mai no us tanqueu en vosaltres mateixos, sinó sapigueu treballar per un futur més lluminós per a tots. Mai no esteu sols. L'Església confia en vosaltres, us segueix, us anima i vol oferir-vos el que té de més valor: la possibilitat d'aixecar els ulls cap a Déu, de trobar Jesucrist, aquell qui és la justícia i la pau.

A tots vosaltres, homes i dones preocupats per la causa de la pau: la pau no és un bé ja aconseguit, sinó una meta a la qual tots hem d'aspirar. Mirem amb més esperança el futur, animem-nos mútuament en el nostre camí, treballem per a donar al nostre món un rostre més humà i fraternal i sentim-nos units en la responsabilitat respecte a les joves generacions d'avui i de demà, particularment per a educar-les a ser pacífiques i artífexs de pau. Conscient de tot això, us transmeto aquestes reflexions i us dirigeixo una crida: unim les nostres forces espirituals, morals i materials per a «educar els joves en la justícia i la pau».

Benedictus pp XVI

Vaticà, 8 de desembre de 2011

President de la Generalitat: carta personalitzada adreçada als missioners en reconeixement de la seva tasca

És per a mi un veritable honor poder-vos fer arribar aquest escrit com a President de la Generalitat. Les dates nadalenes són habitualment un moment de retrobament familiar, de

joia, de celebració i, pels creients, de transcendència recordant com Déu es féu home entre nosaltres a través del seu fill Jesús.

El meu pensament vol estar en aquestes dates amb tots vosaltres. Amb aquells que esteu lluny, construïnt un món més just i que heu fet de les vostres comunitats de destí també la vostra llar.

Com bé sabeu, Catalunya travessa moments de gran dificultat. Moltes persones es troben sense feina i la difícil situació econòmica que vivim colpeja especialment els més desfavorits. La pobresa augmenta i penetra en noves capes de la població catalana. És tasca fonamental i principal d'un govern treballar per fer una societat més justa, més igualitària i lluitar especialment per aquells que menys tenen. Aquest és, també, el repte de l'actual Govern.

Ens cal també estar amatents i atents per defensar el nostre autogovern i els nostres signes d'identitat. No permetrem que amb l'excusa de la crisi es vulgui laminar tot allò que hem construït amb tant esforç durant dècades i fins i tot segles.

Malgrat els moments difícils que vivim, Catalunya és i ha estat sempre un país solidari, com ho demostra, per exemple, any rere any la Marató de TV3 o el recent recapte organitzat pel Banc dels Aliments. Hi ha molta gent conscienciada i bondadosa, que ajuda sense demanar res a canvi.

Vosaltres sou el viu exemple d'aquesta imatge de solidaritat i del que significa donar-se als altres. Heu fet del servei als més desfavorits la vostra opció de vida i com a President us ho vull agrair i reconèixer.

Que el vostre exemple sigui font d'inspiració per a tots nosaltres en la voluntat de treballar pel bé comú i per a un futur de major esperança. Els meus millors desitjos per aquest any 2012.

Barcelona, 29 de desembre de 2011

«L'essència de la vida consagrada és la radicalitat evangèlica»

Mons. Joseph W. Tobin, secretari de la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i Societats de Vida Apostòlica

Samuel Gutiérrez • Catalunya Cristiana

Corpulent i d'esquena ampla. Això és el primer que crida l'atenció de l'arquebisbe Joseph W. Tobin (Detroit, 1952), número dos de la Congregació vaticana per als Instituts de Vida Consagrada i Societats de Vida Apostòlica. Més enllà de les aparences, dins d'aquest cos de jugador de futbol americà, descobrim un home senzill i afable, que no es desvia del tema, transparent i vital, així com profundament enamorat de la seva vocació. Aquest religiós redemptorista, durant 12 anys superior general de la seva congregació, va visitar recentment Barcelona, on va protagonitzar

un acte organitzat per la Unió de Religiosos de Catalunya amb motiu del 15è aniversari de l'exhortació postsinodal *Vita consecrata*.

Després d'any i mig com a secretari de la CIVC-SVA, ja li ha donat temps d'assimilar l'important repte que li ha estat encomanat?

Encara m'hi estic adaptant. El que més em costa és viure sense la meva comunitat. El lloc que m'ha encomanat el Sant Pare m'obliga a viure sense ella i la trobo a faltar, sobretot en la pregària comunitària.

Com a religiós redemptorista, amb molts anys al capdavant de la seva congregació, s'havia imaginat mai que un dia formaria part de la Cúria vaticana?

Realment ser bisbe no és la vocació dels religiosos, però servim l'Església, i si el Papa ens reclama, hem d'estar disponibles. Vaig mirar de convèncer el cardenal Bertone que hi havia altres candidats més ben preparats i més dignes que jo, però ell insistia que aquest era el desig del Papa. Em consola molt pensar que els redemptoristes comptem amb quatre sants canonitzats, dos d'ells bisbes. Això vol dir que ser bisbe no exclou la santedat, tot i que la fa més difícil. [Riu]

Quina és la missió de la congregació? El control dels religiosos?

El nostre dicasteri no té com a missió la de controlar la vida consagrada, sinó la d'acompanyar. No obstant això, pel fet d'haver apostat la nostra vida en el projecte carismàtic de la vida religiosa, l'acompanyament demanarà de vegades correcció, però no en el sentit de control, com si es tractés de presos, sinó més aviat en el sentit de la correcció fraterna, com a germans i germanes que volem donar testimoni de Jesucrist en el món d'avui.

Hi ha gaire per corregir?

El punt de partida és que la vida religiosa no és un problema, sinó que és vida, i com a vida comporta, evidentment, problemes. Totes les vocacions tenen les seves coses bones i dolentes. El que passa és que la vida religiosa ha tingut un paper rellevant al llarg de la història de l'Església i per això les seves infidelitats potser són més sorolloses. Hem de prendre seriosament les nostres incoherències, perquè una part decisiva de la vida cristiana, de tota vida cristiana, és la de la conversió contínua.

En aquest acompanyament que es fa de la vida religiosa, quin és el secret per revitalitzar la pèrdua de vigor actual, sobretot a Occident?

La vida consagrada sempre s'ha pres seriosament viure l'Evangeli en tota la seva radicalitat. No en va, la vida religiosa va néixer quan Antoni a Egipte va escoltar les paraules de l'Evangeli en les quals Jesús convida el jove ric a deixar-ho tot i a seguir-lo. Així ho va fer Antoni i després el van seguir molts altres. Això és el propi de la vida religiosa. Per això, si no oferim als joves la radicalitat de l'Evangeli i l'alegria que neix de la fe, és molt difícil que ens segueixin.

Tot i que les generalitzacions són perilloses, quin diagnòstic fa de l'estat actual de la vida consagrada?

La vida religiosa és com una selva amazònica, amb plantes de diferents edats i espècies, però totes elles en el seu conjunt ofereixen vida i oxigen. En la congregació acompanyem plantes que són molt noves, gairebé acabades de néixer, que necessiten una cura particular, però també arbres molt robustos, com són els ordes ja ben establerts, amb tota una història i un recorregut espiritual molt consolidat. També acompanyem grups envellits que necessiten un altre tipus d'ajuda. El nostre esforç també rau a conèixer la varietat i la diversitat de dons de vida religiosa, així com els contextos culturals i socials en els quals viuen. L'Església està

cridada a veure la vida religiosa com a part integral de l'Església fundada per Jesucrist. Així ho afirma Benet XVI quan diu que l'Església no pot ser Església sense la vida religiosa.

Com és avui la relació entre la jerarquia i els religiosos?

Abans que res, és important deixar clar que quan parlem de religiosos parlem d'un milió tres-centes mil persones i crec que els bisbes superen els 5.000. Per això en la seva relació hi ha,

«Sense els religiosos, l'Església perdria la bogeria de gent que vol apostar tota la vida en favor de Déu, del seu Regne i de la humanitat»

com en tot, llums i ombres. El que és segur és que el Papa promou el model d'Església com a comunió. Una Església en la qual s'aprecien mútuament els dons de diferents vocacions dins d'ella. Jo diria que, en general, la relació entre jerarquia i vida religiosa és bona. Cal tenir una mirada àmplia de les coses i de la història. La imatge, però, que es té a vegades del religiós és la d'algú crític amb el Papa i el

bisbe, que s'oposa al magisteri i convida a la dissidència... Són caricatures d'excepcions. Des de la meva experiència, que no és poca, els religiosos i religioses en la seva majoria estimen i obeeixen el Successor de Pere, i estimen i obeeixen els seus pastors. Els qui en nom d'un profetisme fals s'erigeixen en portaveus de l'antijerarquia són més aviat excepcions.

Com s'entén la crisi de vocacions avui de la vida consagrada?

El problema de la manca de vocacions és molt sentit a Europa i en el món anglosaxó, sobretot als EUA, Canadà, Austràlia i Nova Zelanda. Però la vida religiosa floreix en altres continents. És cert que hi ha instituts en perill d'extinció, però sempre ha estat així. Nosaltres volem acompanyar, ajudar, promoure els dons de tota la vida religiosa, precisament perquè són dons, no només projectes merament humans. És Déu qui té l'última paraula. Ell va vessar aquests dons sobre la seva Església i la nostra missió és cuidar-los.

Hi ha qui parla de desert vocacional a Europa...

Jo crec que no és exacte parlar de desert, perquè a Europa el punt de partida ja ha estat una mica anòmal. En els segles XIX i XX l'esclat a Europa ha estat extraordinari, amb moltíssimes congregacions noves, i Catalunya n'és un bon exemple. Per això la realitat actual sembla tan decebedora. Una mirada més àmplia sobre la història de l'Església i de la vida consagrada ens ofereix un quadre menys catastròfic. És la tesi d'Andrea Riccardi, fundador de la Comunitat de Sant'Egidio i ministre de l'actual govern italià, el qual afirma que la vida consagrada a Europa està tornant al seu nivell històric. El temps que hem viscut, com he dit, podria qualificar-se d'anòmal.

Què es perdria a l'Església sense la vida religiosa?

Es perdria la bogeria de gent que vol apostar tota la vida en favor de Déu, del seu Regne i de la humanitat. Es perdrien també models de comunitat alternatius, sobretot en un món en el qual creixen els nacionalismes exacerbats i fins i tot la xenofòbia, amb l'exemple de congregacions internacionals que viuen compartint les seves cultures. I hi hauria moltíssimes pèrdues més, com, per exemple, la cura que sempre ha tingut la vida religiosa per les minories i el món de la marginació. També espais particulars de pregària, de silenci, de contemplació. La pèrdua seria gran. Una diòcesi sense vida religiosa és una diòcesi molt empobrida. Per això tota l'Església ha de lluitar per assegurar la vida consagrada.

És el profetisme i la frontera el lloc propi del carisma religiós? Així ha estat entès des del Vaticà?

La relació entre jerarquia i vida religiosa, com ja he dit abans, no ha estat sempre fàcil. Ho expressa molt bé la imatge de sant Francesc d'Assís que trobem als afores de la basílica de Sant Joan del Laterà. Aquesta imatge commemora la seva expulsió de la basílica, tot i que després es reconciliés amb la Cúria vaticana. El pare Adolfo Nicolás, superior general dels jesuïtes, acostuma a dir: «Nosaltres, els religiosos, tots volem ser profetes, però ens oblidem o no volem veure on acaben els profetes.» Més enllà dels problemes que poden produir-se, jo crec que la tensió pot ser molt creativa i enriquidora per a l'Església.

Sobretot si és viscuda dins d'una comunitat.

És clar. En una realitat tan complexa com és l'Església jo crec que, en general, sí que es viu la comunitat. Com a superior dels redemptoristes, he tingut la sort de viatjar molt pel món al servei de la congregació. Veure la catolicitat de l'Església és una cosa impressionant! L'Evangelí és un, però hi ha un arc de Sant Martí enorme d'expressions. La tensió sempre ha de ser creativa. Viure sense tensió significa no cantar, no parlar, no caminar... No tota tensió és sinònim de destrucció. La tensió a evitar és la que destrueix la comunitat.

L'Hospital Sant Joan de Déu desitja bones festes amb un 'lipdub'

SOLIDÀRIA • Per cada reproducció del vídeo, es destinen cinc cèntims al programa Hospital Amic

EL PERIÓDICO / Barcelona - Dilluns, 2 de gener del 2012

Més de 600 persones, entre nens i professionals, han participat en el **lipdub** que ha gravat l'**Hospital Sant Joan de Déu** per desitjar bones festes. No obstant això, aquest no és l'únic objectiu del vídeo, sinó que pretén **obtenir la màxima difusió**, ja que, per **cada visita** que rebi, es destinen **cinc cèntims** a finançar el programa **Hospital Amic** del centre hospitalari (a l'adreça <http://www.youtube.com/watch?v=02dJewpZZ-U&feature=youtu.be>).

Imatge del 'lipdub' 'Res ens para, ballem per als nens'.

Mor Francesc Abel, el jesuïta pioner de la bioètica

(CR – 2 de gener de 2012) Fundador de l'Institut Borja de Bioètica el 1974, el primer centre especialitzat en aquest àmbit a tot Europa, i impulsor de la creació del Comitè de Bioètica de Catalunya l'any 1991, de la regulació dels Comitès d'ètica assistencials i de recerca, o de la creació de la Societat Catalana de Bioètica. Són algunes de les principals fites del jesuïta

Francesc Abel, que va morir el 31 de desembre amb 78 anys. Entitats internacionals com Medicus Mundi o l'European Association of Centres of Medical Ethics també van tenir Francesc Abel com a capdavanter i impulsor.

Doctor en Medicina i Cirurgia, especialitzat en obstetrícia i ginecologia, també es va llicenciar en Teologia i Sociologia, va ser ordenat sacerdot el 1967 després d'entrar a la Companyia de Jesús el 1960.

El 2006 va rebre la Creu de Sant Jordi i ara se li estava preparant un homenatge coincidint amb el seu relleu en la presidència de l'Institut Borja. Pioner en un camp complex, des de l'Institut Borja se li reconeix especialment "la ponderació i la prudència, però no sense un punt d'atreviment valent i ferm, en el diàleg entre ciències i humanitats, en el qual ell tant creia". El seu comiat es va fer el dia 1 al Centre Borja de Sant Cugat del Vallès i el 9 de gener es farà un funeral a l'Església dels jesuïtes de Casp de Barcelona.

Festa del primer repic de les campanes del Monestir de les Avellanes

El 2 de gener de 2012 ha tingut lloc la festa del primer repic de les noves campanes del Monestir de Santa Maria de Bellpuig de les Avellanes. Amb aquest acte culmina el projecte anomenat "Que sonin les campanes al monestir" que va començar el febrer de 2011 i que ha estat promogut per **l'Associació d'Amics del Monestir de les Avellanes**.

La celebració ha començat amb un acte informatiu a l'Aula Magna del monestir, en el qual s'han reunit més d'un centenar de persones. Entre aquestes s'hi ha convidat els representats de les entitats públiques i privades que han col·laborat en el projecte. Com a mostra d'agraïment, se'ls ha fet entrega d'un diploma i d'un obsequi. L'acte ha començat amb la benvinguda per part de Pere Ferré, vicepresident de l'Associació d'Amics del Monestir de les Avellanes, tot seguit s'ha presentat l'edició catalana del llibre *La força de la fraternitat. Maristes, cent anys a les Avellanes 1910-2010*, per part del seu autor, Lluís Serra i finalment Ramon Benseny s'ha encarregat de la

presentació del primer número de *Lo Canastró*, el butlletí informatiu de l'Associació d'Amics del Monestir de les Avellanes. Després ha tingut lloc la rifa per la recuperació de les campanes, en què s'han sortejat els tres premis (un cap de setmana a l'hostatgeria, un dinar al restaurant El Claustre i una panera). Finalment s'ha vist un vídeo que resumeix tots els actes i processos realitzats al llarg del 2011 en el marc del projecte "Que sonin les campanes".

Un claustre ple de persones no s'ha volgut perdre el primer repic de les noves campanes. Els encarregats de fer-les sonar han estat Felisa Corredera i Ignasi Cortés, ambdós vinculats a la Confraria de Campaners de Catalunya, amb seu a Os de Balaguer. El repic ha comptat amb una demostració de tocs, com ara l'Àngelus, el de difunts, el de festa, el de foc, etc. El

moment més espectacular ha estat quan els campaners s'han atrevit a fer voltejar les campanes, fet que ha estat molt aplaudit per tot el públic assistent. Marc Carvajal, mestre campaner responsable de la instal·lació de les campanes, ens explicava que les campanes del monestir han estat dissenyades per fer el volteig català. Aquest és un tipus de volteig típic del nostre territori i que en els últims anys s'havia anat perdent a causa de la importació de campanes alemanyes. La diferència del volteig català és basa en la mida i forma del jou de les campanes.

L'acte ha coincidit amb la celebració del 195è aniversari de la fundació de l'Institut dels Germans Maristes. Cada 2 de gener els germans de Catalunya solen trobar-se al Monestir de les Avellanes, amb motiu d'aquesta celebració.

El Bisbe de Lleida i el d'Urgell presideixen els actes de cloenda del bicentenari del beat P. Francesc Palau i Quer

La localitat lleidatana d'Aitona, bressol natal del beat Francesc Palau i Quer, visqué ahir al capvespre la gran jornada de la cloenda oficial dels actes commemoratius del bicentenari del fundador de les Carmelites Missioneres, coincidint amb el mateix dia en el qual dos-cents anys enrere nasqué el beat

Josep Castellà per a Flama.info, 30 des. 11

La festa tingué com escenari l'església parroquial de Sant Antolí amb una nombrosa presència de feligresos que feren petit el

temple, habilitant-se també una sala de l'ajuntament. Destacava l'assistència de prop de les dues-centes religioses pertanyents a les congregacions de les Carmelites Missioneres i Carmelites Missioneres Teresianes, arribades de tot Catalunya, i de diferents punts de l'Estat, Roma, Pisa i Portugal, així com religiosos carmelites. A més a més arribaren peregrinacions de diferents punts del país que durant tot el dia visitaren la cova i la casa natal del Pare Palau.

Presidí una solemne missa concelebrada el Bisbe de Lleida, mons. Joan Piris, acompanyat del Bisbe d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives, i del Provincial del Carmelites, P. Agustí Borrell, juntament amb una cinquantena de preveres de la diòcesi i d'altres indrets. A la presidència de l'acte hi eren les Superiores Generals de la Congregació de les Carmelites Missioneres,

Cecília Andrés, i de les Carmelites Teresianes, Lluïsa Ortega, a més de les Provincials, Pilar Miquel i de Mª Teresa Vives (Madrid) i Olga Olano (Barcelona), respectivament.

El bisbe Piris pronuncià l'homilia posant de relleu la jornada festiva i familiar que tancava els actes de les nombroses i participades celebracions d'aquest bicentenari, el qual tenia lloc en el mateix temple on feia exactament dos-cents anys s'havia batejat el Beat P. Palau. També destacà el fet que Aitona és bressol de sants, com la beata Teresa Jornet i el P. Palau, i que l'església lleidatana està beneïda amb un altre recent beat, com Francesc Castelló. En la presentació de les ofrenes s'aportaren l'acta baptismal de Francesc Palau, el projecte comú Haití 2011 i fruits propis de la terra.

Tancaren la celebració, que tingué la presència de l'alcaldesa d'Aitona i Vicepresidenta de la Diputació de Lleida, Mª Rosa Pujol, familiars del Beat, entre altres representacions de l'Ajuntament i de comarques lleidatanes. Es presentaren els resultats del Projecte Haití 2011 per la construcció de pròtesis i el centre mèdic d'Haití pel tractament de víctimes del terratrèmol, amb el resultat econòmic d'aportacions per valor dels 151.911 euros, la campanya de la qual romandrà oberta fins a finals de gener.

Finalment les Superiores Generals de les Carmelites Missioners i de les Teresianes, agrairen haver-se complert totes les expectatives de l'any jubilar palautià, amb grans perspectives de futur. L'alcaldesa d'Aitona, Rosa M. Pujol, pronuncià unes paraules per cloure la cerimònia, abans de la benedicció final del bisbe Piris. Després tots els reunits entonaren l'himne "Salve Francisco".

Cal recordar que l'obertura oficial d'aquest bicentenari se celebrà el 29 de desembre de 2010, en el transcurs d'una Eucaristia solemne a la Catedral de Barcelona, sota la presidència del Cardenal-Arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, acompanyat d'altres bisbes catalans. Des d'aleshores s'han vingut desenvolupant arreu de Catalunya i també de les Illes moltes celebracions, fent-se també recorreguts per l'anomenada Ruta Palautiana.

Les Carmelites Missioneres compten actualment amb 1.600 monges, que estan establertes en 5 continents i en 36 països. I el Carmel Missioner Seglar (CMS) agrupa uns 1.100 membres.

50 anys... amb una mirada agraïda, contemplativa, oberta

Les **Germanes Dominiques de l'Ensenyament de la Immaculada Concepció** els dies 8, 9 i 10 de desembre van celebrar joiosament els 50 anys de la Unió dels Beateris de Barcelona, Tarragona i Vic amb la Congregació de Dominiques de l'Ensenyament de la Immaculada Concepció de Pamplona.

El lloc on es va fer la trobada va ser la ciutat de Vic, a la comunitat i col·legi de Santa Caterina que les germanes tenen en aquesta ciutat.

Totes les comunitats d'Espanya van assistir- hi juntament amb els

titulars de les escoles i una representació dels diferents grups de laics. Van ser un total de 105 persones.

Els actes es van celebrar a l'església de les germanes, a la Residència de les Religioses Claretianes i al Seminari.

El primer acte va ser el dia 8 amb una pregària de lloança i contemplativa. La llum portada per quatre germanes va ser símbol dels 3 beateris i la naixent congregació.

El dia 9 a les 10 h. del matí el P. Vito T. Gómez O.P. va fer un recorregut per la història dels 50 anys de la Congregació, una història viva de les nostres arrels.

En acabar l'acte hi va haver alguns testimonis d'agraïments i de les seves experiències.

A les 12 h es va celebrar l'eucaristia amb les paraules de benvinguda de la Priora General, la Gna. Luz Ortigosa, que donant gràcies va fer memòria de l'esdeveniment de la unió.

L'eucaristia va estar presidida pel Sr. Bisbe de Vic, Romà Casanova, i concelebrada per dos sacerdots diocesans, el capellà de les germanes i el rector de la parròquia de Sant Domènec i tres germans dominics: el P. Vito T. Gómez, el P. Feliciano Paredes i el P. Vicent Igual.

Després de les paraules del Sr. Bisbe, l'ofertori va ser una ofrena de tota la Congregació.

Al final de l'eucaristia es va cantar a Sant Domènec l'*O spem miram*.

A les 14 h, al Seminari es va fer el dinar de germanor en un ambient acollidor, senzill i

festiu.

A les 17 h es van tornar a reunir a la Residència de les Religioses Claretianes per gaudir d'un recorregut per la nostra història amb imatges, testimonis i dades de 50 anys enrere. Tot això ha estat possible gràcies al treball i dedicació d'una germana que va recopilar dades i esdeveniments que han anat donant forma a la història de la nostra Congregació.

La sessió va tenir dos moments. El primer on el Consell General havia volgut recollir el que s'estava vivint a la Congregació i als diferents beateris l'any 1961.

El segon on es van escoltar o veure els testimonis de les germanes que recordaven com van viure aquell moment.

En acabar, la Priora General va agrair el treball tan ben fet que des del Consell i des de les germanes que van recollir el testimoni viu havien presentat a tota l'assemblea.

El dia 9 la cloenda de la trobada es va desenvolupar a Barcelona. Va ser un regal meravellós: una visita guiada al Temple- Basílica de la Sagrada Família.

Tot el grup va poder contemplar la meravellosa catequesi que expressa tot el temple.

En acabar, un dinar de germanor ens va reunir a tot el

grup. I seguidament cadascú va retornar cap els seus llocs d'origen amb el goig de tot el que havíem celebrat, compartit i viscut. Això és un motiu d'impuls per viure el present amb una mirada ampla que doni resposta a allò que el futur ens depari.

GRÀCIES A TOTS I TOTES ELS QUI HAN FET POSSIBLE AQUESTA TROBADA.

“Enfilant l'agulla”, un projecte d'El Lloc de la Dona per al 2012

La foto és "real", correspon a una de les activitats de formació que hem acompanyat des d'**El Lloc de la Dona** aquest any. El nostre desig per al 2012 és que el procés ja iniciat culmini en la creació d'una empresa social, de producció i venda de productes elaborats amb teles africanes, per dones africanes, però de venda al mercat català o internacional...

El 2012 haurem d'aconseguir el finançament, la il·lusió i el compromís ja els posem nosaltres!

És el projecte "Enfilant l'agulla". Si voleu saber-ne més, hi ha informació al meu Facebook.

Aquesta, entre altres, serà la nostra lluita el 2012!

Una abraçada,

Lourdes

Sor Lucía Caram: “L'ànima de Manresa”

INFLUÈNCIES Sor Lucía Caram és amiga personal de José Bono i de la família Tous

TRAJECTÒRIA Les germanes de Santa Clara van iniciar el projecte l'any 2008

CRITERIS El repartiment de l'ajuda es mesura per punts que depenen de la situació social

PROJECTES Ara, la demanda els obliga a centrar-se en l'atenció de les urgències

El banc d'aliments de la capital del Bages atén 500 famílies al mes

Alba Félix - *La Vanguardia*, 25.12.2011

“Quan dono pa als que tenen gana, diuen que sóc un sant. Quan demano, perquè no tenen res per menjar, diuen que sóc comunista”. Aquesta frase del bisbe Hélder Câmara és un dels darrers tuits que ha publicat sor Lucía Caram, monja dominica contemplativa de la branca de clausura que en pocs anys s'ha convertit en vaixell insígnia de la lluita contra la pobresa a la Catalunya central. Sap que la seva figura desperta admiració i antipatia a parts iguals, i més després d'aliar-se públicament amb la família Tous en la defensa del seu gendre Lluís Corominas.

És una dona amb facilitat d'oratória i persuasió. A sor Lucía no li falten arguments ni bons contactes –ella afegeix “i un gran equip de voluntaris”– per aconseguir ràpidament tot el que es proposa. “Els més conservadors em diuen que em dediqui a pregar i els més anarquistes que deixi de fer caritat i comenci a fer justícia. No entenen el que faig, ni els uns ni els altres, i em veuen com una torracollons”.

Caram assegura que al principi no li agradava que li possessin etiquetes, però ara, desbordada per les cada vegada més nombroses famílies que li demanen ajuda a través del banc d'aliments de Manresa, no dóna cap importància a aquest fet i això li concedeix llibertat per continuar fidel a la seva consciència.

L'organització atén unes 450 unitats familiars cada mes

Per si això fos poc, la seva manera de ser i d'expressar-se tampoc no ha estat sempre entesa per l'església. “Per a l'església, jo sóc d'esquerres i contestatària, però per als anarquistes sóc clerical i estic aliada amb el poder. No em sento identificada ni amb els uns ni amb els altres”, assegura Caram, que considera que les companyes de convent són les seves aliades més importants.

Va ser amb les germanes de Santa Clara que, a finals del 2008, van decidir buscar una solució al nombre creixent de famílies que cada matí trucaven a les portes del convent per demanar-los un entrepà. Van organitzar recollides d'aliments, i amb el suport de l'ajuntament van establir un punt organitzat de distribució de menjar. La Plataforma Ciutadana de Solidaritat, que cada vegada era més imprescindible per a Manresa, va esgotar els pocs estalvis del convent. Una nit, davant d'una factura que ja no podia pagar, Caram va recuperar de la cartera una targeta que li havia donat el seu bon amic José Bono, expresident del congrés, amb el correu personal de Rosa Oriol. “Pepe em va dir que, si alguna vegada tenia problemes, la família Tous sabia com ajudar-me. I això va ser el que vaig fer: li vaig enviar un correu que deia que la seva ciutat la necessitava. L'endemà, una de les seves filles ja era al convent per ajudar-me a resoldre el problema”.

Poc temps després, els Tous van cedir un local més espaiós al banc, i al setembre ja eren 250 les famílies que hi anaven de forma habitual. Però el local del carrer Sobrerroca també se'ls va fer petit, en dimensions i en reptes: no volien únicament donar de menjar, sinó també acollir els més necessitats i, fins i tot, aconseguir-ne la reinserció. Va ser llavors quan van optar per organitzar-se a través d'una fundació que va prendre el nom de Rosa Oriol i també quan es van traslladar a les àmplies instal·lacions actuals, també de la coneguda família de joiers.

Actualment, el banc d'aliments atén 450 unitats familiars derivades dels serveis socials, encara que ha arribat a superar les 700 en un mes. “Ens diuen que hem de donar-los la canya i ensenyar-los a pescar. Però amb la situació actual tindriem molts pescadors amb gana. Així que primer afrontem el que és urgent, i després ja arribaran nous projectes per ajudar la gent a ser autosuficient”, argumenta Caram.

“La primera vegada que vaig entrar al banc, em moria de vergonya. Si no fos per aquests àngels, en el millor dels casos estaria demanant al carrer”, explica José, de 28 anys i amb tres fills per mantenir. Viu en una habitació llogada i fa mesos que se li va esgotar la prestació per

atur. Carmen, que és netejadora, hi va avui per primera vegada: “Mai no m’hauria pensat que em caldria utilitzar aquest servei, estic molt nerviosa”. “És un moment difícil, però tiraràs endavant, i algun dia tu també seràs voluntària”, li contesta una de les encarregades de valorar el seu cas i d’assignar-li els punts que després podrà bescanviar per menjar: 45 per un litre de llet, 70 per un paquet d’arròs o 15 per un paquet de verdura congelada. A causa de la seva situació de família monoparental, amb dos fills i ingressos fixos de 600 euros, a Carmen li donaran uns 500 punts.

Sor Lucía Caram sap que un espai on es viu diàriament la desesperació podria ser un bon escenari per evangelitzar i sumar nous fidels. Però encara que per a ella la paraula de Déu és el seu motor i font d’inspiració, “els meus 130 voluntaris no van a missa, però són practicants, perquè viuen el compromís amb les persones. Practiquen la justícia”.

“Chiara d’Assís” de Francesc Gamissans

El llibre, primera biografia escrita en català sobre santa Clara, no és una hagiografia crítica o un estudi històric pels erudits. Francesc Gamissans, franciscà, escriptor i periodista, prou conegut com a divulgador al nostre país de la primitiva literatura franciscana, ofereix unes pàgines originals que ens apropen suaument al cor i als sentiments més pregons de la germana Clara, la millor intèrpret dels ideals de sant Francesc. La santa es lliurà completament a l’Amor, Jesucrist, la bellesa del qual, diu ella mateixa, admiren el sol i la lluna. Chiara d’Assís és un llibre escrit amb estil transparent, apassionant i convincent. L’autor abasta tot el missatge evangèlic, tota la llum i la claror de “sorella Chiara”.

Francesc Gamissans és franciscà, escriptor i periodista. Ha escrit més de vint llibres. Ha estat traductor al català de les Fonts franciscanes en cinc volums. Fou guionista de Radio Nacional d’Espanya a Barcelona durant nou anys, i redactor de Catalunya Cristiana des del primer número, on encara hi continua escrivint una columna quinzenal.

Calendari URC-CEVRE 2011-2012

GENER 2012		
9	dl.	Inici de les classes del CEVRE (postulantat i noviciat)
10	dt.	Junta Directiva URC 16.00
11	dc.	Xarxa Àfrica-Europa · Trobada a la seu de l'URC
23	dl.	Reunió mestres de novicis i responsables de formació

Contacta amb nosaltres

Lluís Serra	Secretari general de l’URC i director del CEVRE	sec.urc@confer.es
Noemí Pujol	Secretaria de l’URC i del CEVRE	urc.info@gmail.com
	Informatiu <i>Horeb</i>	horeb.urc@gmail.com

UNIÓ DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA

Plaça d’Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 · Fax 93 412 38 82
 Secretari general: sec.urc@confer.es / Secretaria: urc.info@gmail.com / Informatiu: horeb.urc@gmail.com
<http://urc.confer.es>